

Cuvântul lui Dumnezeu la praznicul Intrării Maicii Domnului în Biserică

Bucuria cerească se coboară și se așează prin cuvânt rostit de cer peste Sfânta Sfințelor Ierusalimului cel ceresc, cel nou, cel făgădui de Dumnezeu prin prooroci ca să fie pe pământ, și iată, vremea plinirii proorocilor a început să se arate în calea celor ce au priceperea și stau așezați în nădejdea celor făgăduite de cuvântul lui Dumnezeu, care a lucrat și lucrează prin prooroci, din veac și până în nesfârșitul veacurilor Domnului.

Slavă de la cer și până la pământ, căci cerul sfânt se închină și se pleacă și cântă celei care s-a dat pe sine locaș neprihănit și neumblat, ca să fie locaș aducător de făgăduință, locaș de sălășluire și de arătare a Celui Unul născut din Tatăl, Care Se numește Emanuel, pentru ca să se împlinească această lucrare în mijlocul oamenilor. Și așa a fost prin cea pururea Fecioară, căci prin ea a fost Dumnezeu cu noi pe pământ. Cum: cu noi pe pământ? Adică Sfânta Treime, Cea Una și nedespărțită, S-a arătat cu oamenii pe pământ prin Fiul ei, Iisus Hristos, Care este din Tatăl și în Tatăl și prin Care Tatăl a fost și este și va fi între oameni și în oameni, adică în făptura cea creată de Sfânta Treime prin cuvânt.

Slavă Maicii Mielului lui Dumnezeu, care este serbată de cer și de voi, cei așezați de Domnul în așternutul Său din zilele acestea! Slavă ție, Maică cerească! Slavă și mărire ție din cer și până pe pământ, căci astăzi se serbează intrarea ta dincolo de catapeteasma care desparte, și ai stricat despărțirea și ai primit apoi această bunăvestire și ai adus în mijlocul oamenilor pe împăciuitorul, Cel ce a venit de la Tatăl, și El a stat cu oamenii și a rămas cu oamenii în veac, căci pentru aceasta a trebuit să vină și să Se arate între oameni, pentru ca să fie în veac cu oamenii lui Dumnezeu și prin oamenii lui Dumnezeu să fie.

Dar iată ce este pe pământ: este ceea ce a mai fost, după cum este scris că iarăși și iarăși este ceea ce a fost, căci oamenii cei fără Dumnezeu în duhul lor nu-L cunosc pe Domnul în oamenii lui Dumnezeu, și iată, spune Domnul Iisus Hristos, Cel născut din Tatăl mai înainte de vecii cerurilor, spune că a venit vremea ca să lucreze Dumnezeu, pentru că oamenii au stricat legile Domnului pe pământ din veac, până ce a venit vremea să Mă arăt desăvârșit, Om și Dumnezeu, ca să fiu apoi cunoscut în om și ca să Mă cunoască oamenii în ei și între ei. Și după ce am lucrat vremea cea de treizeci și trei de ani câtă vreme am lucrat ca Om și Dumnezeu, a fost apoi să las spre urmare lucrarea în om, pentru că de aceea a fost omul făcut și am venit la om, ca să-l îndumnezeiesc și să lucrez această îndumnezeire din neam în neam și să fiu cu oamenii până la sfârșitul veacurilor, iar după aceea să fie veacul cel ceresc și sfânt, precum Dumnezeu este ceresc și sfânt.

O, iubiții Mei copii, am coborât la voi prin cuvânt, și sunt prin cuvânt întru Treimea Care este Una, măi tată, măi copii ai ascultării. Fericiți vor fi fiii ascultării, căci nu este mântuire afară de cea care vine de la lucrarea ascultării. Copilul lui Dumnezeu care are ieșiri din lucrarea ascultării, acela se numește fiul rătăcit, care este întors cu forța și rușinat din pricina lipsei de ascultare.

Am trimis-o pe Verginica la voi cu o carte mare în brațe. Să știe toți cei de aici și cei legați de aici că am trimis-o ca să se arate cu cartea legii ascultării. Și dacă a venit, a deschis cartea și a citit cuvânt din ea și a spus: «*Copile, să nu stai altfel cu statul tău, și să știi că în cartea aceasta scrie așa: să fii în ascultare și să stai sub ascultare, căci nu este mântuire afară de cea care vine prin lucrarea ascultării*».

Este pe pământ o carte în care este scris cuvântul unui om înțelept care spune așa acel cuvânt: „*Omul trebuie să fie și să făptuiască tot, în gând și în faptă, în așa fel încât în orice*

clipă cineva mai mare decât el îl vede întru tot și peste tot, fără să se poată prilej de ascundere sau de tănuire de gând sau de faptă, și în felul acesta omul lucrează în fața celui mare lucrul cel cu ascultare”. Omul cel înțelept nu se mai întrebă cum vine aceasta, iar voi nici atât nu se poate să spuneți că nu se înțelege de voi această lucrare care se numește viață în ascultare și sub ascultare.

Omul care nu-și are viața în ascultare, acela nu este. Este, dar nu este, și iată sabie cu două vârfuri ascuțite, care la un capăt taie cu bine, și la celălalt capăt taie cu rău, căci omul cel care nu are Duhul lui Dumnezeu și care nu este măcar nici sub ascultarea altui om din apropiere, un astfel de om s-a așezat sub liberul voinței sale însăși și nu are pe nimeni mai mare decât el, mai cu putere decât el, în care să se bizuie; și un astfel de om nu este, pentru că nu are prin ce, nu are prin cine să fie cel singur. Eu nu aveam cum să fiu dacă nu era să fiu prin Tatăl, iar făptura lui Dumnezeu nu are cum să fie dacă nu este prin Cel ce a creat-o. Dar aicea, iubiții Mei, fiți treji și umblați la această comoară de înțelepciune, căci iată, în ziua aceasta de sărbătoare am venit cu o lecție care poartă în ea greutate de înțelepciune, un cuvânt cu greutate întru el însuși. Treziți-vă înțelepciunea, voi, și cei ce vor auzi acum și după aceea lecția aceasta de cuvânt ceresc și greutatea cerească a acestui cuvânt. Treziți-vă atenția duhului și așa să stați în vremea acestei lecții, căci această lecție își ia așternut peste locul în care Domnul cerurilor a așezat Sfânta Sfințelor coborâtă din cele cerești. V-am spus vouă în cel din urmă cuvânt rostit că locul acesta este pus deoparte pentru Dumnezeu, și dacă așa este această poruncă cerească, Eu voi vorbi cu voi și cu cei ce vor auzi această lecție, și să fie lecție vouă și păstorilor cu care am spus că voi sta în sfat ceresc, în sfat aparte. Și iată, treziți-vă înțelepciunea și înțelesul, păstori ai poporului cel chemat spre această lucrare. Luați această carte și mâncați-o, măi tată, că dacă veți vrea și Mă veți asculta, nu va mai fi nevoie să rostesc peste voi cuvânt de trezire și de atenție pentru cele cerești ale voastre; pentru cele cerești, și iarăși zic: pentru cele cerești. Și dacă am zis așa, Eu, Cel Care din suferință am zis, iată, zic vouă: nu mai fiți pământ, păstori ai poporului cel scris pe nume în sulul acestei lucrări, căci nu vorbesc despre această lecție pentru locul acesta; nu, pentru că locul acesta și ce este pe el este pus de Dumnezeu deoparte și lucrez deosebit, și lucrez peste el. Și de ce lucrez peste el? Lucrez pentru că am loc prielnic la lucru, pentru că ceea ce este pus aici la lucru este în ascultare și stă sub ascultare, și aceasta este taina tainelor locului acesta. Cei răsădiți în această grădină sunt nădejdea lui Dumnezeu, rămasă în ei de partea Domnului, Cel Care i-a așezat pe aceștia în această grădină, și de aceea am rostit poruncă de lege nouă și am spus: *«Să nu pătrundă cele întunecate, peste lucrarea cea dinlăuntru a acestei grădini așezate de cer»*. Și cum adică „*cele întunecate*”? O, voi știți cuvântul care se întrebă pe sine și spune: *«Cine se va sălășlui în muntele cel sfânt al Tău? Va locui neprihănirea și dreptatea și adevărul cel din inimă, și acestea nu se vor clătina în veac»*. Așa spune cuvântul, iubiții Mei, și cele ce se clatină am zis să nu locuiescă în această grădină. Am zis pentru că Eu voiesc să locuiesc aici, măi tată. Voi vreți să locuiesc Eu aici? Și dacă spuneți că vreți, Eu nu Mă pot mulțumi cu cuvântul gurii. Voiesc mulțumire întregă să am în această grădină în care Eu voiesc să am așternut și să lucrez din acest așternut. Iată, Eu sunt Dumnezeu și vă întreb să-Mi spuneți: oare, fi-va să vină o zi când voi putea să fiu cu voi aici ca și în cer? Vă întreb pe voi, pentru că Eu nu știu, și iarăși zic: nu știu ceea ce trebuie să știu de la voi, adică dinspre voi spre Mine. Eu am îndrăznit să rostesc și să spun: *«Nu mai fiți pământ!»*. Am îndrăznit, pentru că Eu nu pot fi cu voi aici cu tot cu pământul vostru. Nu pot în cerul acesta așa cum sunteți voi învățați pe pământ. Am pus deoparte acest loc ca să fie cer, să nu fie tot pământ, și nici un suflet al acestui popor care este dincolo de porți, nici unul dacă l-aș lua și i-aș spune: „*Hai și intră în acest cer al Meu!*”, n-ar fi nici unul care să spună cu toată iubirea, cu toată frica și credința lui să spună: „*Doamne, nu sunt vrednic să intru fără de haină cerească, și zi numai cuvântul Tău și sunt ca și intrat, și sunt mulțumit că ai Tu loc curat*”, și n-ar fi nici unul care să spună cuvânt bucuros față de curățenia acestui loc adus de Mine din cer, cu așezare din cer.

Cel din vremea trupului Meu care a crezut în Mine și în sfințenia Mea, așa a spus: «Doamne, nu sunt vrednic să vii Tu sub acoperământul casei mele, și îmi e de ajuns cuvântul Tău, și voi afla mântuire și împlinire rugii mele». Acela a spus așa pentru că prețuia sfințenia Mea și nu voia să se apropie din pricina nevredniciei sale. Dar acela Mă primise în el și a lucrat minune prin aplecarea lui și L-a slăvit pe Domnul prin minunea credinței lui și i-a fost de ajuns ca să facă cer și Ierusalim ceresc în inima lui. Eu am intrat în casa lui prin ușa inimii lui, nu prin ușa casei lui, și iată, vă spun că poporul acestei lucrări nu are în el ce a avut acela și nu este nici unul care să nu intre aici în așternutul pregătit de Mine și pentru Mine și în care după voia Mea am așezat slugi și servi și vase de trebuință lui Dumnezeu după a Sa voie și nu după altă voie.

O, iubiții Mei, nu v-am spus niciodată ceea ce vă spun acum, că Mi-a ajuns durerea până la cele mai dinăuntru ale duhului, și iată ce spun Eu astăzi, după aproape patruzeci de ani de lucru în mijlocul acestui popor lipsit de dragoste, lipsit de milă, că n-a fost creștin să aibă milă de Mine, Domnul. Vă spun, și pentru tot poporul spun că nici un popor al vremilor lui Israel, nici o generație a lui Israel, nimeni din cei ce i-am iubit și i-am sprijinit prin vreme, n-a ispitit pe Dumnezeu așa cum a ispitit acest popor pe Domnul prin această lucrare, prin vasele acestei lucrări. Atâtea taine, atâtea așezări, atâta ordine trebuia să aduc peste vremea aceasta, și în tot timpul acestei lucrări am voit să aduc ordinea care oricum va veni peste pământ și peste biserica de pe pământ, adică peste oamenii care cred că Domnul este în ceruri. Dar n-a fost așezare venită cu Mine prin această lucrare, n-a fost iubire prin cuvânt, n-a fost îndreptare venită din cer care să nu fie apoi vândută și dată la moarte, și n-am avut loc pe pământ ca să îndrept măcar peste acest popor pe cele stricate și să curăț pe cele murdare și să mențin legile Mele între oameni. Și a trebuit să lucrez peste amestecătură, și amestecătura n-a voit să se curețe și să se despartă ca să dea Domnul deoparte binele care s-ar fi ales dacă ar fi voit să se aleagă. Dar nu s-a ales ca să fie grâul în dreapta și neghina lui în stânga și să pot lucra peste grâu, și grâul să lucreze peste neghină și să lucreze altoire în neghină. Se întorcea cuvântul Meu înapoi cu Mine în cer, că nu puteam să spun de biserică și de preoții ei, care au fost ai cezarului și care au mânăjit biserica dând-o cezarului și dându-se pe sine cezarului cu tot cu turmă. N-am putut să-l fac pe om să fie cu Mine în taină și să nu se schimbe după aluatul cezarului. N-am putut, că Mă vindea poporul Meu și n-am putut. Și de ce Mă vindea? Mă vindea pentru că omul nu L-a mai avut pe Domnul prin preoție, pentru că nu se poate să fii preot al Domnului dacă nu ești despărțit de păgâni, dacă nu stai cu Dumnezeu.

Iubiții Mei, oamenii nebotezați nu sunt creștini, măi tată, dar n-am putut să fiu cu acest cuvânt până acum. Și cum adică așa ceva în vremea aceasta peste biserică? Iată, Domnul lasă peste voi cuvintele cu care mereu Se întorcea în cer, căci a fost pustiire peste biserică și a fost lungă vremea aceasta de pustiire după ce preoții și arhierii au făcut zapis cu antichrist și s-au lăsat ca să fie dezbrăcați de Duhul Sfânt, iar cei de după aceea, care au lucrat zapisul, n-au mai văzut lucrarea cea goală și trupul cel gol al bisericii. Și dacă s-a rupt legătura cu Dumnezeu și cu legea cea din strămoși, această legătură ruptă căreia nu i s-a văzut ruptura și întreruperea ei, această legătură ruptă n-a mai avut lucrare de înaintare ca să aibă Domnul biserică cu preoți îmbrăcați cu Duhul Sfânt, care să lase urmași îmbrăcați cu Duhul Sfânt. Dacă preoția lui Hristos a fost din una în alta, adică din uns în uns, și dacă unsul unei vremi a vândut lui antichrist această haină, și dacă antichrist prin viclesug i-a șters ungerea, n-a mai fost apoi lucrarea aceea care să țină legătura lanțului cea din uns în uns, și așa a rămas ungerea pentru preoție numai ca o orânduială făcută de oameni, orânduială goală de darul ungerii în preoție. Dar nu numai atâta a fost stricăciunea aceasta și pustiirea aceasta, căci după aceea s-a ridicat lucrarea de stârpire a celor ce n-au ascultat să lepede legile strămoșești, adică să asculte de lepădarea de credință, adică să-și vândă botezul prin zapisul făcut cu antichrist, care a reușit să strămute legea lui Dumnezeu de la locul ei. Și s-a făcut prigoană peste cei ce n-au lepădat ungerea Duhului Sfânt, și au fost

închiși și omorâți de puterea întunericului, și puțini a avut Domnul, în ascunzișul inimii lor, care au slujit și au putut lăsa slujirea cea din uns în uns. Și de aceea spun Eu că nu poți să fii preot dacă ești nebotezat și neîncreștinat, căci preoții cei care au fost apoi așezați de cei care dăduseră de la ei legea străbună, aceia nu au mai avut lucrarea Duhului Sfânt peste ei, și ungerea de preot n-a mai fost pusă la Domnul, și de aceea nici botezul cel după orânduiala datinei n-a mai fost pus botez, și iată că preoții cei puși după întreruperea cea de atunci, n-au mai avut ungere, și botezul n-a mai fost cu putere, pentru că nu este scrisă la Domnul preoția celor fără de ungere din uns în uns, și vreme după vreme s-a stins de tot puterea botezului, pentru că prea puțini au mai avut parte de preoți unși de Duhul Sfânt.

Am voit să lupt și să rup ceața aceasta și să Mă ajut cu poporul cel hrănit cu cuvântul Meu. Am așteptat să găsesc loc să pot vorbi cu acest popor, să-i pot încredința taina despre stricăciunea cea din biserică, dar el nu M-a ascultat în lucrarea legilor sfinte, dară să Mă mai fi ascultat ca să îndrept cu el stricăciunea care a stricat biserica! O, este un sul în cer care este scris pe pământ din poruncă cerească. Și ce este în acest sul? Este scris legătură împotriva celor ce au rupt ungerea cea adevărată a preoției, căci dacă cei ce au scris zăpis cu antichrist ca să schimbe legile Domnului, dacă aceia au schimbat, am dat poruncă să se întocmească sul scris, care să lege din lucru pe cei ce au schimbat lucrul lăsat de urmașii Mei cei unși până la ei. Și scris este: *«Ce este legat pe pământ, este legat și în cer»*, iar această legătură s-a legat pe pământ din porunca cerului, măi tată. Și dacă e greu de crezut aceasta, uitați-vă la fața bisericii și spuneți voi lui Dumnezeu ce a rămas din ea și ce este în spatele acestei fețe. Și iată lume nebotezată și neîncreștinată de nimeni atâta vreme. Și dacă ești neîncreștinat, cum se poate să fii preot după legea lui Iisus Hristos?

O, așa am dus Eu această durere lungă și n-am putut s-o spun poporului acestei lucrări, și nici acum nu crede acest popor, și nici chiar voi, iubiții Mei păstori, nu credeți durerea Mea și plânsul Meu și lucrarea pe care abia am putut s-o așez pe pământ așa cum este ea acum, așa cum aș fi voit de mult să fie și să trăiască peste acest popor. Că n-am avut nici vouă cum să vă spun cum poate omul să fie preot așa cum este scris în cartea Mea.

Nu mai este preot pe pământ, căci preotul trebuie să fie bărbat al unei singure femei în viața lui de om, dar cine să mai citească și să înțeleagă acest cuvânt? De ce, oare, credeți voi că am zis să fie preoți dintre cei curați în poporul Meu? Și de ce am zis Eu să Mă lăsați pe Mine să fiu mare peste acest popor? Pentru că Eu știu când așez pe cineva la lucrul preoției și știu dacă acela are mâinile curate și după lege, și știu toate mâinile, și pe cele curate, și pe cele cu sânge pe ele. Și n-ar fi asta tot, dar alta e durerea, că dacă omul s-ar lăsa născut încă o dată, adică s-ar lăsa născut de sus, și născut să fie apoi, atunci acela ar fi o făptură nouă și n-ar mai da să moară, de vreme ce se lasă născut de sus.

Iubiții Mei păstori, v-am spus Eu vouă, demult, un dor pe care voiam să-l plinesc peste poporul Meu, și așa am spus: *«Măi păstorilor, aș voi ca voi să duceți viață de monah»*. Și de ce am spus Eu așa? Am spus ca să duceți viață de felul acesta și să prășiți din ea în poporul Meu. Și dacă am spus atunci, Eu am spus acest cuvânt peste tot poporul Meu care voiește să se lase născut de sus. Și ce înseamnă să ducă viață de monah creștinul Meu? înseamnă să iasă din trup și din lume și din pământul său și să-Mi urmeze Mie. Iată tâlcul vorbirii de atunci.

Măi tată, ce făceau oamenii care voiau să aibă viață de monah? Căci a plecat un om din familia lui, din casa lui, din pământul lui și din trupul lui și s-a dus din lume ca să ducă viață de monah. Și au început cei din rudeni să-l caute, și s-au dus și l-au găsit și l-au strigat să iasă ca să-i dea hrană adusă de ei, dar n-a ieșit monahul la ei, și a rostit cuvânt din pământul său cel nou și s-a auzit cuvântul său de către cei din rudenia cea după trup, și a spus lor: *„în tot drumul bătut de voi până la mine n-ați mai găsit și pe altul flămând? Voi ați adus hrană pentru că aveți de mine dragoste trupească și firească, și eu nu primesc din pricina aceasta”*.

Iată, iubiții Mei, câtă naștere de sus! Că nu se scrie la Dumnezeu monah cu rude trupești, și se scrie monah cu rudenie cerească, și n-am putut să fac această lucrare nici peste cei mari, nici peste cei mici ai poporului Meu. Am voit să fac din această turmă, turmă cerească, dar Avraam n-ar fi putut fi părinte al celor din făgăduință și nu al celor după trup dacă n-ar fi ascultat ca să iasă din pământul său și să meargă în pământul dat lui de Mine. Iată de ce nu poate nimeni înțelege de ce nu trebuie să vină aici creștinii, pentru că aici Și-a împlinit Domnul dorul Său cel mistuitor, ca să vadă în vremea aceasta pe pământ viață și trăire de monah după rânduiala lui Melchisedec, care a fost fără neam și fără spiță. Cel ce are înțelepciune, să înțeleagă cum vine aceasta peste lucrarea și peste viața unui creștin monah. Lucrarea aceasta este prea mare, iubiții Mei, este prea cerească, și de aceea n-o puteți trăi până ce nu vă lăsați născuți de sus, după rânduiala lui Melchisedec. Și voiesc să tâlcuiesc în faptă această lucrătură, și de aceea am luat un om și l-am atins de sus și l-am adus în casa aceasta a Mea și l-am uns preot și arhieru și lupt din greu să-Mi desăvârșesc prin el înnoirea bisericii și tragerea ei în matcă. L-am uns pentru că nu avea cine să-l mai ungă de vreme ce atâta timp a fost rupt firul unșilor. Eu l-am uns, nu l-au uns cei ce se zic pe sine că sunt cei ce ung. Eu l-am uns, iar aceia vrând-nevrând, l-au primit ca pe un uns al Meu. El lucrează lucrarea ascultării. El este în ascultarea Mea și stă sub ascultarea Mea; stă, pentru că Eu trag din greu să-i dau putere să stea. Și iată ce vă spun: fericite de bisericile cele ridicate după căderea stâlpului bisericii, fericite acelor biserici în care a intrat și a slujit acest fiu uns, că acelea au primit sfințirea cea din cer.

Vai oamenilor care se zic pe sine că sunt cu legea bisericii și care au scris cărți peste cărți despre numele Meu și al legilor Mele, căci nu sunt cărțile acelea! Acelea sunt pământ, și în pământ se întorc, căci duhul cărților acelea nu este duh cu viață, din pricina celor fără de viață care le-au făcut pe ele, și nu sunt cărțile acelea, și stau împotriva lor aceste făpturi. Acest fiu uns, care este numit în cer îngerul bisericii, stă prin alegerea Mea, căci Eu și nu aceia l-au ales pe el, dar vai celor ce știrbesc puterea lui cea de la Mine! Vai celor ce vor să umble peste lumina lucrării acestui fiu! Acest fiu este ca o sabie, și vai celor ce se încearcă în tăișul ei, pentru că Eu sunt cuvântul acestui fiu uns cu mare ungere în această vreme de strâmtoare și de necredință. El este apostolul neamurilor pământului și numai Eu știu cum să lucrez peste el. Dar aici are Domnul Iisus Hristos de vorbit cu voi, păstori ai poporului acestei lucrări, căci se fac lucruri fără de rânduiala cea venită de sus, și aceste ascunzișuri se numesc lucrări fără de ascultare, se numesc lucrări care nu sunt venite din cer spre lucrare și se numesc lucrări lucrate din pământ, și îmi faceți Mie bube lucrate în ascuns și făurite în afară de duhul ascultării. Se luptă duhul vostru cu duhul Meu și țineți morțiș să biruiți după voia duhului vostru, și nu duce la bine această luptă lucrată din lături. Iubiți și îmbrățișați cu bucurie această clipă de sfătuire cu Dumnezeu și lăsați-vă sub ascultare de Mine, fiindcă este mai bine să ascultați voi de Mine decât să ascult Eu de voi. Să vină, tată, și vremea Mea, mai întoarceți și celălalt capăt, că nu e bine să ascult numai Eu de voi. Vă prind necazuri dureroase din lucrarea aceasta pe care o lucrați voi de jos în sus și Mă țineți supus pe Mine sub voințele inimii voastre. Oare, nu vă este cu crezare ceea ce vă spun Eu? Eu sunt fericit cu duhul că a venit clipa să stau cu voi în sfat, păstori ai poporului Meu.

Stau cu Măicuța Mea și cu voi la masă, stăm împreună și Ne bucurăm de cele din cer și de cele pentru cer aduse în ziua aceasta. Eu primesc pentru Măicuța Mea cele ale iubirii voastre, iar voi primiți pentru slava Mea cele ale iubirii Mele. Iubire pentru iubire, și mergem înainte cu sfatul nostru împreună, iubiții Domnului Iisus Hristos. Și iată, sunt fericit cu duhul că am prilej plăcut să stau cu voi în sfat, păstori ai poporului Meu. Căci am venit cu această lucrare și am învățat pe cel ce a stat să asculte, iar cel care a putut să învețe auzind, acela lucrează peste viața lui poruncile Mele fără să mai ispitească și să obosească Duhul Domnului de jos în sus prin firul acestei lucrări. Este vorba de fiecare creștin în parte, dar dacă tu, creștine care ai fost primit cu această lucrare, dacă tu vii la poarta Domnului și pui plocon în față urmarea greșalelor tale, venite de la neîmplinire și de la călcare peste sfințenie și de la călcarea celor scrise în cartea Mea,

atunci tu îl bagi pe Domnul în noroiul faptelor tale, ca pe o slugă pe care o pui să-ți facă curățenie și să frece murdăria ta. Așa este cel ce vine cu murdării și cu necazuri făcute de neascultarea legii și cere cuvânt peste necazul adus plocon la poarta Domnului. De patruzeci de ani sunt străpuns de această durere și Mă las târât în noroiul faptelor și al necazurilor care vin de la neîmplinirile cele sfinte. Dar în acest loc pus Mie deoparte dacă aș fi lăsat poarta deschisă la îndemâna celui ce nu s-ar fi sfiit să vină nespălat, dacă legea sfințeniei nu era pusă la hotarele cele de aici, ar fi slăbit și aici puterea Mea și dreptul Meu și așternutul Meu, adică așternutul Meu cel din creștin, că nu intră creștinul cu frică, și intră cu mândrie că el poate intra.

Am copii bolnavi trupește și sufletește dintre cei care au intrat aici și apoi s-au atins cu cele ce nu pot intra aici, și le-am făcut hotar de oprire, adică s-au îmbolnăvit în trup de la atingerea cu cele ce nu pot intra aici, că nu rămâne creștinul cel intrat aici, nu rămâne în cele de aici, și pune mâna pe fărâdelege și pune mâna pe sânge, mămătată, și pune mâna pe preț de sânge, dar nu numai mâna, ci și inima o pune, și vai, aceasta este moartea cea de a doua, după prima sa înviere odată cu atingerea de locul Meu de aici. Eu sunt aici înviere și viață în sfințenie, și cine moare după această înviere, ce să mai fac cu acela care se atinge cu moartea cea dinainte? Și iată ce vă spun: creștinul acestei lucrări trage de Domnul să-i profețească pace și împăcare când nu este pace între el și Dumnezeu. Și dacă el trage de la Domnul cuvânt de pace acela este cuvânt tras, și nu este după lucrarea păcii dacă nu are creștinul împăcare cu Dumnezeu prin păzirea poruncilor și a sfințeniei de duh și de faptă, căci taina împlinirii iubirii cerești este să iubești pe cel ce te dușmănește și te lovește, dar nu se poate întregi lucrarea aceasta dacă cel ce te lovește nu ajunge să te iubească și el pe tine. Iată, tată, că dușmanul tău trebuie să te iubească, și atunci se poate numi cuvânt de pace, și nu atunci când nu e pace. Dacă ar pricepe creștinul această înviere, abia atunci ar fi în drept să bată la poarta Domnului și să ceară. Altfel nu se pune că i s-a dat, și se pune că și-a luat singur, că a îndrăznit să ia în numele Domnului și de la Domnul.

Este o poruncă între poruncile Mele care spune: *«Să nu te închini la alți dumnezei, în afară de Mine»*; este, dar nu este înțeleasă această împlinire, pentru că aici altul este tâlcul prin această lucrare, adică să nu faci din nimic și din nimeni prilej de a te ascunde sub această lucrare cu altă lucrare care vine din afara ei, cu fapte care vin din afara ei, cu lucruri străine de duhul acestei lucrări, ca să nu fiți învinuiți la Domnul de slujire la alți dumnezei, că asta încearcă duhul rău, adică să vă învinuiască după lege, și mare greutate poartă în el cuvântul venit astăzi cu Mine.

Am pus aici, la temelia de aici, lege din cer, pentru că Eu nu pot să stau altfel între oameni, dar cei care au intrat în această grădină nu se pot deprinde ca să nu mai slujească la alți dumnezei. O, dacă tu, creștine, ai făcut copil, și dacă l-ai făcut și peste lege, dacă nu Mă are pe Mine copilul tău și neamul tău și casa ta, și dacă tu ai venit și te-ai atins de baia aceasta de înviere și iarăși mergi și te atingi de sânge, adică de neîmplinire, asta înseamnă că ieși de la Mine și te închini la altceva, și te atingi până și cu inima de cei morți și de moartea în care stau cei morți, și dorești apoi să vii să te atingi cu Dumnezeu și cu locul lui Dumnezeu.

O, iubitul Meu păstor, ce cauți tu, mămătată, în lume? O, cum să mai am Eu oi cu păstor? Și ce să mai facă oile dacă păstorul caută prin lume? Mă uit la tine că vrei cu două turme, că ești și cu turma lui Hristos, dar stai și în lucrarea lui Caiafa, și Eu așa am spus: *«Ieși din lume, poporul Meu!»*. Măcar acum ieși, că acum poți, iubitul Meu popor, iubitul Meu păstor. Ieși, tată, că nu voiesc să te gălesc în lume și în lucrarea ei. Ieși din lume și nu mai mânca și tu cu Anna și Caiafa, că aceia sunt răstignitorii Mei, de atunci și până acum. Eu te-am deosebit prin această lucrare din cer. Ieși, tată, măcar acum ieși, și fii cuminte cu Dumnezeu și cu legile sfințeniei. O, am intrat și Eu în templu, dar n-am stat lipit cu Caiafa. Am intrat ca să împlinesc cele scrise, dar Eu nu M-am băgat în sinedrul acela. Ce cauți tu printre cei din lume? Și de ce amesteci moarte peste viața pe care o iei de la Mine și după rânduială curată? Niciodată nu-și va schimba Caiafa haina, căci Caiafa iată ce face: se duce și dă în pretoriu pe creștin, și uitați-vă că Pilat și cu Irod se au iarăși bine ca și atunci. Fii înțelept și vezi ce dai în dreapta și ce dai în stânga, căci în

dreapta trebuie să ai această lucrare și pe unșii ei, și trebuie să înțelegi această deosebire. Iată, copiii tăi nu sunt cu Mine. Crezi tu că este așa? Cei ce sunt băgați în monahie nu pot fi monahi în felul acesta, și nu vrei, tată, să Mă ascuți ca să nu mai lucrezi cu ei din lături și să faci cu ei planuri fără de Mine. Nu ei sunt Dumnezeuul tău. Eu sunt Dumnezeuul tău, și pe Mine se cade să Mă iubești din tot cugetul și inima și virtutea și fapta ta. Fiți credincioși, că nu așa înseamnă să fii monah. Sfântul Serafim al Sarovului era de neam înstărit și distins în vremea aceea, și dacă a plecat din dragostea lui la monahism, acela a lepădat mărire și neam și cetate și rudenie, că nu se numește că ești monah dacă stai tot în lume, dacă stai tot în rudenii. Ce vă spuneam Eu înainte? Vă spuneam că nu mai am nădejde decât în monahie pentru că ea este curată și nu este lume. Așa este, iubii Mei, și de aceea am zis: *«Aș voi să duceți viață de monah, ca să am acest fel de viață în fața Mea și să aibă Domnul nădejde și lucrare»*. Dacă monahismul cel dinainte era așa de sfânt, așa de rupt de lume și de rudenie, de la voi se cerea și mai mult, și iată, n-am nădejde rămasă. Am pus aici această ordine, iar cei de aici au lăsat trupul și lumea și rudeniile și voia și-au lăsat-o, ca să am nădejde rămasă. O, e mare lucru să mai aibă Domnul așa ceva în vremea aceasta atât de întunecată, și uitați-vă în toate laturile și înțelegeți, ca să vedeți cerul și pământul în amurg și în amortire. Dar uitați-vă din întuneric și vedeți această fereastră de lumină care stă în mijlocul întunericului și care nu este iubită de stăpânii pământului, căci lucrul acestei grădini este această fereastră, și Eu așa am zis să lucrez din mijlocul acestui popor: o spărtură în zidul întunericului și să pătrundă lumina prin această fereastră. Și iată lumina acestei lucrări care curge din cer ca să hrănească pământul cu lumină! Dar oamenii nu mai sunt obișnuiți cu lumina, și lumina le iese în cale și ei nu pot s-o primească, fiindcă lungă a fost vremea întunericului, căci nu mai este viață de monah în acest pustiu străin de lumină. Am deschis din cer această fereastră și se vede lumină prin ea și oamenii se supără. Se supără oamenii care sunt stăpâni peste întuneric, se supără pe această lumină, că nu mai sunt obișnuiți să vadă și să întindă mâinile spre lumină. Se supără, și au deschis război împotriva luminii și a arătării ei în mijlocul oamenilor, dar lumina aceasta le iese în cale, și fereastra ei se lărgește peste întuneric, căci nu poate întunericul să biruiască lumina atunci când ea se arată din culmile ei cerești; și dacă dă să citească cineva în ea, nu voiește nimeni să se plece și să înțeleagă, fiindcă așa este scris: *«Auzind nu vor auzi și văzând nu vor vedea»*. Dar vor vedea, fiindcă vremea este să vadă orbii și să vorbească cei muți și să meargă cei ologi, căci vai oilor fără păstor!

Iubiții Mei, dacă credința nu este lucrătoare, zadarnică este o astfel de credință și nu este credință. Și iată ce voi face: voi coborî o lege forțată, o lege sfântă, din care va ieși ea însăși. Am spus nu demult că iau de jur împrejur popoarele din jurul României și voi slobozi foc și durere peste ele spre înțeleptire. Am spus că Măicuța Mea stă veghetoare peste România, căci România este grădina strălucirilor care vin peste ea. Am spus că voi lucra și peste România apoi, și deosebit voi lucra. Voi coborî o lege sfântă din care va ieși ea însăși. Și ce voi coborî? Voi coborî plăgi și urgie peste trupul făpturii Mele din România și o voi curăți până la os, și iată, iubii Mei, suferința în trup va fi legea cea sfântă care va sfinți cortul Meu cel ales în creștin. Dați de veste peste poporul Meu, și cine este sfânt, să se sfințească și mai mult, iar cine stă prihănit, acela va primi legea suferinței, care va arăta în trup semnele Domnului Iisus Hristos și nimeni nu se va mai semeți în dreptul acestei lucrări.

Iubiți postul, cu trupul și cu inima. Ieșiți din lume și scoateți lumea din voi. Intrați și trageți ușa după voi și lucrați privegheri și slăviți pe Cel ce Se slăvește prin semnele care vin cu El. Dați drumul celor robiți de voi, și iarăși zic: folosiți-vă de prilejul de a ieși din robie. Cinstiți serbările cerului în voi și între voi și nu mai răspundeți la apelul cezarului în zilele Domnului. Sfințiți-vă din creștet până în tălpi, și iarăși zic, fiți sfinți, căci vremea este să începem judecata de la casa Domnului.

Nu mai fiți pământ, copii ai slavei care vine cu Mine. Fiți cer, și cer să rămâneți, dar și cerul să fie nou, iubii Mei. Cercetați-vă simțirile și simțurile și nu ieșiți din cămara Mea și din viața

Mea, că nici Eu nu voi ieși din viața voastră dacă vă veți asemena Mie. Lăsați-Mă să lucrez Eu peste voi, după a Mea voie, că nu mai aveți vreme să lucrați după voia voastră spre Mine.

Cine este sfânt, să se sfințească încă, fiindcă nu este armă care să poată lucra împotriva acestei legi. Iar cine este prihănit și împărțit și amestecat, acela să primească legea sfințeniei care vine de la suferința cea lămuritoare și lucrătoare de curățenie. Eu sunt cu cei credincioși, și lucrătoare este credința din ei. Eu sunt, și planul Meu este cu Mine. Amin. Și voi da fiecăruia agoniseala sa.

Mi-e greu să vă spun mereu să fiți cu Mine, păstori ai poporului Meu. Fiți cu Mine, ca să fie și poporul cu Mine și nu fără Mine. Cum adică fără Mine? Adică fără păstor. O, poporul acesta este ca oile fără păstor, că face creștinul ce vrea, de parcă n-ar ști ce are de împlinit. Dacă i se întâmplă ceva prin dreapta socoteală a Domnului, trece peste păstor, trece și vine și pune plata păcatului plocon în fața lui Dumnezeu, de parcă n-ar ști Domnul ce trimite peste cel fără de ascultare. Aceasta este ispitire, păstori ai poporului Meu. E ca și cum ai merge la Domnul după ce te-ai băgat prin spini, și te duci și îi spui: „Doamne, mi s-a rupt haina, mi s-a agățat în spini și s-a rupt”. O, pune mâna, creștine, și ți-o coase tu. Nu-L pune pe Domnul, că nu El ți-a rupt-o. Chiar și dacă ți-ar rupe-o El, coase-o tu, tată, coase-o tu și nu El, că Eu sunt mai sus decât tine, și trebuie ca Eu să rămân deasupra și nu sub tine să Mă așezi. Un așa fel de ispitire aduce o răsplată grea și aduce o rușine grea peste tine, creștine. Să-și coasă creștinul haina cea ruptă, că Domnul nu i-a dat-o ruptă, și i-a dat-o nouă, și când se rupe să și-o coasă creștinul, să și-o coasă cu căință, cu post, cu rugăciune, cu smerenie și cu pace, dar nu cu zbucium și nu cu răsunet, ci să nu știe mâna stângă ce face cea dreaptă, și așa se cheamă că ești ostaș care lupti, așa se numește că lupti și că iei răsplată luptând. Tu, măi tată, faci o greșeală, și Domnul spune să n-o mai faci încă o dată. Și ca să te faci să nu mai faci, așează cuvânt peste tine ca să fie cuvântul împotriva greșelei care se zbate să lucreze iar dinlăuntrul tău, și tu te superi și începi să te plângi și să Mă dai în vileag pe Mine, Domnul, și să dai în vileag rânduiala Mea. Și ce crezi că faci cu asta? O, e greu acest păcat, măi tată, și iată cum stați voi față de Mine. Oare, așa vă fac Eu vouă? Oare, Mă mai țineți voi de Dumnezeu?

O, cel care zici că e copilul tău a plecat dintr-un loc într-altul după a sa voie, a plecat să dea de bine și să-și facă un rost mai bun și mai liber și mai de stăpân (*preotul Natanail, n.r.*). O, Eu n-am luat parte la această faptă și nu-l va duce la bine această alergare de colo-colo, și de aceea spun Eu că nu mai este pe pământul Meu viață de monah. Dacă ți-aș spune apucăturile rele ale acestui fiu al tău, te-ai supăra pe Mine, măi tată. Dacă el ar fi monah cu adevărat și dacă tu ai fi voit să fii monah după adevăr, atunci el n-ar mai fi fost fiul tău, și tu n-ai mai fi fost tatăl lui, și s-ar fi numit că sunteți frați ai Domnului Iisus Hristos. Așa să se fi înțeles această viață, și atunci se putea vorbi că este monah acest fiu al tău. Și dacă ar fi fost monah, s-ar fi arătat prin viață, prin lepădare de trup și de rudenie, și nu s-ar fi arătat prin haină, că haina de monah, purtată pe dinafară, aceea stă împotriva celui ce nu stă monah înăuntrul său. El s-a dus acolo ca să facă necazuri lucrării lui Dumnezeu, și să știi că face. Dacă ar fi voit să stea acolo unde a fost mai înainte, acolo ar fi putut lucra câte ceva pentru lucrarea Mea și nu pentru lucrarea sa, căci unde este el acum, lucrează pentru lucrarea sa și face rău cu ea lucrării Mele. Sunt taine, tată, cele ce vă dau Eu vouă spre știre; sunt taine pecetluite între Mine și voi, păstori ai poporului Meu, și ce bine faci tu dacă le iei și le spui copiilor tăi cei monahi? Ei sunt monahi pentru tine, dar nu și pentru Mine, căci ca să fii monah pentru Domnul, v-am spus cum vine această sfințenie lucrată de monahul Domnului. Monahul trebuie să fie fără neam și fără spiță, și de aceea v-am spus Eu că nu mai este viață de monah.

Dacă voiești să Mă ascuți, iubește această viață, tată, și nu mai căuta să pleci pe drumuri, că duhul de pe drum e duh lumesc și te atinge în inimă și te încântă dacă-l vezi, căci dacă ieși pe drum, îl vezi. De ce țineți voi morțiș să lucrați pe furiș de Mine? Nu, tată, nu mai slujiți Mie în felul acesta, că Eu nu scriu slujire Mie un lucru care este de la voi. Voi știți ce aveți de lucrat,

căci vai oilor fără păstor! Păstoriți oile Mele cu cele ce aveți de la Mine și nu dați altfel de mâncare oilor Mele. Și dacă nu sunt împlinite cu viața, acelea sunt oi mici și firave, și nu le dați acelora mâncare tare, că se ridică din greșeală, din greșeala păstorilor, se ridică și dau să-și sfâșie păstorii. Vedeți voi ce înseamnă ordinea la lucru și chibzuința cea din cer? Oile care nu sunt împlinitoare sau care nu pot împlini din pricina strâmtorării, acelea sunt oi neîmplinite, și nu dați tainele Mele pe jos, că ele le iau și le pasc, și tainele acestea tari omoară oile cele firave, că așa a pierit poporul acesta și nu mai are Domnul turmă vestită prin puterea ei și prin mulțimea ei.

Nu arătați la nimeni tainele cele încuiate între Mine și voi, și între cei ce sunt între Mine și voi, că facem rău lui Dumnezeu și facem rău celui ce se luptă cu fariseii și cu cărturarii bisericii acestei vremi. Lăsați-Mă pe Mine să lucrez peste el, că nu mai voiesc să se strice legătura Mea cu el și credința lui în cele ce am Eu în această grădină. Voi l-ați mai despărțit o dată de Mine și de cei pe care-i am Eu în fața Mea. Nu mai lucra prin fiii tăi, măi păstorule, că nu fiii tăi sunt legătura ta cu cel uns de Mine, ci fiii Mei sunt legătura Mea cu el. Legătura care vine din alte fire, aceea nu este legătură. Dați de la voi acest obicei, că iată ce aud: aud că nu e de la Domnul această lucrare de cuvânt ceresc. Așa spune fiul tău care a venit să-și facă oi din oile Mele. S-a supărat fiul tău, dar Eu nu puteam să dau la tăiere oaia Mea. Fiul tău nu împlinește poruncile Mele și nu împlinește smerenia și n-a voit să stea acolo unde a fost ca să-i fi dat câte ceva de lucru și să fi lucrat ce i-aș fi dat. El este în lume și este cu lumea, dar voiesc să crezi ce-ți spun. O, și Eu sunt în lume, dar lumea nu are putere asupra Mea, pentru că Eu nu iubesc lumea, pentru că Eu nu sunt din lume dacă sunt în lume. Sunt în ea, dar nu sunt din ea, ci sunt de la Tatăl, și la El Mă uit, și cu El petrec în pustiul lumii; și hăinuța Mea e săracă și smerită, și Eu n-am ciucuri la haină și n-am haine cu fir și cu pietre scumpe și n-am cruce scumpă, căci crucea Mea e grea și plină de sânge și o duc în spate din greu și plâng prin lume. O, plângeți cu Mine, că nimeni nu mai plânge lângă Mine și cu Mine. Toți creștinii plâng cu copiii și după copii, plâng cu rudeniile de pe pământ, plâng și se tem de necazuri și vin și plâng să le iau necazurile și să le duc Eu, și nimeni nu mai are milă de Mine. Sunt plin de sarcină grea și cad sub ea și nu voiți să știți cum vine asta în lucrarea Mea.

O, de ce nu vreți voi s-o ajutați și pe sora lui Verginica, măi păstorilor? Iată, iar vă spun: ajutați-o și pe ea să fie cu Mine. Vă spun mereu, și nu voiesc să stea împotriva voastră acest cuvânt mereu spus. Păstoriți oile, măi tată. învățați-le să nu mai întindă mâna. învățați-le să lucreze și cum să lucreze. Voi vreți să pierdem toate oile? S-a umplut masa cea din cer cu cuvinte de ispitire de la creștini. în loc să slăvească pe Dumnezeu creștinul de câte ori are de suferit, el vine la vasul Meu și bate și îi zice ce a pățit, dar Eu sunt mai înainte de pățania lui. Creștinii vor să meargă cu ispitirea. Opreți păcatul ispitirii de Dumnezeu, care se urcă de la acest popor! Moise a pus căpeteniile peste o mie, peste o sută, peste cincizeci, peste zece, și așa a lucrat Dumnezeu în poporul Său. Dar cum se mai numește ce se întâmplă în vremea aceasta? Cel ce a stat lângă Verginica, stă, și voiește să stea și lângă surioara ei. Dar ce a făcut acest popor? Știți voi ce a făcut? Că dă deoparte pe acest străjer ca să poată lua, ca să poată fura de la Domnul. Dar să aibă oile păstor, măi tată, și puneți și voi peste o sută și peste cincizeci și peste zece, că dacă nu este orânduială, atunci se numește babilon această îmbulzeală fără de orânduială, fără de așezare. Puneți străjeri pe ziduri, și să se țină seamă de așezările cele puse, că iată ce încurcătură de limbi ajunge la ușa lui Dumnezeu! Vorbesc cu voi din cer, și vă rog să nu vă mai îndoiiți de lucrarea Mea, că dacă nu v-ați îndoii întru ea, Eu M-aș vedea din lucrul vostru, din duhul vostru, din iubirea voastră, din moartea și din viața voastră. Puneți-Mă la încercare, ca să vedeți că Eu sunt, dar nu vă mai îndoiiți întru cele ce sunt cu Mine în această grădină. Și dacă nu Mă veți pune la încercare, atunci ce să fac? Să vă pun Eu, ca să vă fac credincioși? Eu vă mai spun o dată cuvântul Meu: Eu sunt, și sunt adevărat în această grădină. Sunt în luptă grea cu întunericul și cu necredința din vremea voastră. Abia mai pot în cei prin care lupt să-Mi ridic slava Mea pe culmi și pe înălțimi. Și dacă mai sunt atacat și de îndoiala de la voi, voi vreți să cad sub cruce? Eu

voiesc să biruiesc împotriva Golgotei și să nu mai fie Golgotă în fața lucrării și desăvârșirii lucrării Mele, că nu sunt eroi cei ce biruiesc pentru neam fără de Mine, ci sunt eroi și ostași biruitori cei ce biruiesc pentru Mine și pentru poporul cerului sfânt, și care slujește cerului sfânt. Eu voiesc să biruiesc, dar să voiți și voi, și să Mă ajutați sub crucea vremii de azi.

Eu din iubire am stat cu voi în sfatul zilei de azi, și ferice vouă dacă Mă primiți. Ferice celui ce iubește lucrul acestei grădini și își spală veșmintele lui, și prin porți să intre cu Mine.

Tatăl și Fiul și Sfântul Duh simte odihnă după acest sfat. Să fie odihnă peste Duhul lui Dumnezeu Care lucrează din această grădină. Duhul este duh, iar trupul este trup. Să biruiască duhul împotriva trupului întru mădularele voastre, păstori ai poporului Meu. Eu las pacea și Duhul Meu peste voi, iar voi fiți locaș prielnic și primitor de Dumnezeu. Fiți ascultători Mie, precum Eu am fost Tatălui Meu. Eu sunt mai înainte de voi. Fiți ascultători Celui mai mare decât voi. Rugați-vă Tatălui cerurilor, așa cum Mă rugam Eu, dar ziceți ca și Mine: *«Nu voia mea, ci a Ta să se facă, Tată al cerurilor, al fiilor cerurilor»*. Amin.

Pace vouă de la Domnul! Pace Domnului, de la voi! O, pace am lucrat între Mine și voi prin izvorul acestui sfat ceresc. Amin, amin, amin.

21-11/04-12-1992